Δεν έχουμε θέση στο Π.Σ.Ε. (Ιωάννης Κορναράκης, Ομότιμος Καθηγητής Ποιμαντικής Ψυχολογίας του Πανεπιστημίου Αθηνών)

Date : 4 Μαΐου, 2006

«Τα Πατριαρχεία Αλεξανδρείας και Αντιοχείας, φορείς μιας θεολογίας αιώνων αγιότητας ... έχουν την ίδια ψήφο στην Κ.Ε. του Π.Σ.Ε. με τον αντιαλκοολικό αντιπρόσωπο του «Στρατού της Σωτηρίας», μιας «εκκλησίας» δηλ.... που οι αντιπρόσωποί της δηλώνουν συνήθως αποχή από συζητήσεις σχετικές με το Ποτήριον της Ευχαριστίας, επειδή στις δικές τους συνάξεις, το έχουν καταργήσει, αφού είναι αντιαλκοολικοί»! Κατά τις εργασίες της πρόσφατης συγκλήσεως της Συνόδου της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, σύμφωνα με το Δελτίο Τύπου της Ι. Συνόδου, ο Μακαριώτος κ. Χριστόδουλος εδήλωσε ότι «Η Εκκλησία της Ελλάδος συνεχίζει να μετέχει στον θεολογικό διάλογο (με τους ετεροδόξους) ... με πνεύμα αγάπης, διακρίσεως και προπαντός εμμονής στην Ορθόδοξη Παράδοση της Εκκλησίας μας». (Βλπ. «Ο.Τ.», 15.10.04).
Εν τούτοις η δήλωση - διαβεβαίωση αυτή του Μακαριωτάτου, ότι στον διάλογο με τους ετεροδόξους μετέχουμε με πνεύμα «...Προπαντός εμμονής στην Ορθόδοξη Παράδοση της Εκκλησίας μας», αποτελεί κραυγαλέα παραπληροφόρηση, που σκοπεύει στη στήριξη της ιδέας, ότι πρέπει να μετέχουμε στο διάλογο αυτό, γιατί, δήθεν, με την εμμονή μας αυτή, όπως ισχυρίζονται οι φίλοι των οικουμενιστικών διαλόγων, διακηρύσσουμε και προβάλλουμε διεθνώς τις θεολογικές διδασκαλίες της ορθοδοξίας μας και ιδιαίτερα στους ετεροδόξους εταίρους μας στο «Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών» (Π.Σ.Ε.).
ΔΥΣΤΥΧΩΣ, όμως, τα ήδη καταγεγραμμένα γεγονότα της πορείας του διαλόγου μας εντός του Π.Σ.Ε., επιμαρτυρούν, ότι, στον διαχριστιανικό αυτό χώρο, όπου δεσπόζει κυριαρχικά ο προτεσταντισμός, η Ορθοδοξία περιφρονείται ταπεινωτικώς και σύρεται, λόγω της πενιχρής σε αριθμό παρουσίας της, στην αποδοχή αποφάσεων και δια «κοινών δηλώσεων», οι οποίες, τις περισσότερες φορές, πλήττουν και ακυρώνουν τον ομολογιακό χαρακτήρα και την ισοπεδώνουν, στο επίπεδο μιας Εκκλησίας εγκλωβισμένης στις σιδηροπαγείς αρχές του διαχριστιανικού συγκρητισμού!
Δύο είναι, κυρίως, οι αθεράπευτοι αρνητικοί παράγοντες, που καθιστούν αδύνατη την αλώβητη διατήρηση της Ορθοδοξίας μας, από κρυφές ή φανερές επιβουλές των εταίρων μας, μέσα στο Π.Σ.Ε. Και δή·
1. Οι εκάστοτε Ορθόδοξοι εκπρόσωποι στο Π.Σ.Ε. Στην πλειονότητά τους, δυστυχώς, προσέρχονται στο διάλογο, που θα εκπροσωπήσουν την Εκκλησία τους, ακατάρτιστοι θεολογικώς, απροετοίμαστοι ψυχολογικώς, για τις δυσκολίες, που τους αναμένουν σ' ένα περιβάλλον με κρυμμένες παγίδες και με αφανείς εκ πρώτης όψεως επιδιώξεις, με συνειδητοποιημένη εν τούτοις την πρόθεση να επωφεληθούν προσωπικώς παντοιοτρόπως. Ενδεικτικά είναι τα κάτωθι παραθέματα.

α. Ο Χρ. Γιανναράς, στην μελέτη του Αλήθεια και Ενότητα της Εκκλησίας (1997) σ. 233, επισημαίνει ότι, στο διάλογο με τους Προτεστάντες· «Οι Ορθόδοξοι είχαμε ελλιπή προπαρασκευή και δεν αρνηθήκαμε ποτέ την συμμετοχή μας στις κοινές προσευχές στα συνέδρια. Προβάλλουμε στην οικουμενική κίνηση την εσωτερική μας κρίση και είμαστε τραγικά απόντες στη θεολογική αντιμετώπιση των ευαισθησιών, που εμφανίζει το Π.Σ.Ε.»!
β. Ο Γ. Ψαλτάκης, στο βιβλίο του ο Οικουμενισμός (1991) σ. 18, παρατηρεί επίσης ότι· «Οι Ορθόδοξοι αντιπρόσωποι εις τους διαλόγους παρουσιάζονται τελείως απαράσκευοι και δεν συμφωνούν μεταξύ τους. Πολλά ορθόδοξα μέλη, λόγω αγνοίας, υιοθετούν ΡΚαθολικάς απόψεις... και απορρίπτουν τας Ορθοδόξους» ή «θεωρούν τον διάλογον προσωπική των υπόθεσιν και βάσει των προσωπικών γνωριμιών και συμφερόντων καθορίζουν την θέσιν των»!
2. Οι καταστατικές αρχές λειτουργίας του Π.Σ.Ε. Από τη στιγμή, που η Ελλαδική Ορθόδοξη Εκκλησία έγινε νόμιμο και κανονικό μέλος του Π.Σ.Ε., ευρέθη υποχρεωμένη να αποδέχεται και να τηρεί τους καταστατικούς κανόνες της λειτουργίας του. Αυτή ακριβώς η υποχρέωσή της απέβη δεσμευτική γι' αυτήν, όχι μόνο για την τήρηση αποφάσεων του Π.Σ. πρακτικής —ποιμαντικής σκοπιμότητος, αλλά και θεολογικής— δογματικής διατυπώσεως. Ενδεικτικώς παραθέτουμε, στο εξής, μέρος αυτών των δεσμεύσεων, από τις οποίες δεν μας διασώζει η αρχιεπισκοπική «εμμονή» στην ορθόδοξη παράδοση της Εκκλησίας μας (!!).
«Έχουμε δεχθεί νομικώς το δικαίωμα του Π.Σ. να εκδίδει κατά πλειοψηφία, αποφάσεις σε δογματικά θέματα, οι οποίες αντίκεινται στην Εκκλησιολογία και τους Ι. Κανόνες της Ορθοδόξου Εκκλησίας» (π. Ι. Ρωμανίδης).
«Έχουμε δεχθεί τις αρχές της Οικουμενικής Χάρτας (2000), σύμφωνα με την οποία· όλες οι αιρετικές ομολογιακές ομάδες αναγνωρίζονται ως ισοδύναμες «εκκλησίες» και έχουμε υποσχεθεί να μη προτρέπουμε ανθρώπους να αλλάσσουν την Εκκλησία τους» (Αστ. Χατζηνικολάου. Η Ορθοξοξία στη θύελλα του συγχρόνου συγκρητισμού (2002), σ. 40).
Μας έχει επιβληθεί η αρχή (στο Βανκούβερ, 1983), σύμφωνα με την οποία, οι θεολογικές διαφορές είναι σε κάθε περίπτωση νόμιμες και δεν θεωρούνται ως εμπόδιο για την ενότητα των διαφόρων ομολογιών.
Επειδή «έχουμε αποδεχθεί σαν αυτονόητη τη διάρθρωση του οικουμενικού συμβουλίου, πάνω στην αρχή όχι του διαλόγου των θεολογικών και εκκλησιαστικών παραδόσεων, αλλά της ποσοτικής - στατιστικής εκπροσωπήσεως αυτονόμων εκκλησιαστικών οργανισμών, εξουδετερώνεται a priori η παρουσία των ορθοδόξων, αφού αποτελούν ανίσχυρη μειοψηφία» (Χρ. Γιανναράς, ανωτ. σ. 232-233), η οποία δεν μπορεί ούτε τον εαυτό της να διασώσει από το πέλμα του διαχριστιανικού συγκρητισμού του Π.Σ.Ε.!
Τα λίγα και απλώς ενδεικτικώς παρατεθέντα στοιχεία της απαράδεκτης εμπλοκής μας στους θεολογικούς διάλογους με τους ετεροδόξους, επισημαίνουν και επιγραμματικώς τις ανησυχητικές, ολέθριες, συνέπειες της εμπλοκής μας αυτής, για την Ορθόδοξη Παράδοση της Εκκλησίας μας, που τις συνειδητοποιούμε στις αναμ-

φισβήτητες πραγματικότητες.
α. Με την υποχρέωσή μας, θέλοντας και μη, να αναγνωρίζουμε όλες τις προτεσταντικές αιρετικές παραφυάδες ως «αδελφές εκκλησίες»!!
β. Με την ανοχή μας, θέλοντας και μη, να συνυπάρχουμε, λόγω της «αδελφικής» μας σχέσεως, με «εκκλησίες», που δέχονται τον γάμο των ομοφυλοφίλων και τη χειροτονία των γυναικών!!
γ. Με την υποχρέωση μας να έχουμε την ισοδύναμη και ισόκυρη ψήφο στο Π.Σ.Ε. ακόμη και με θρησκευτικούς προτεσταντικούς συλλόγους!! Παρατηρείται με θλίψη ότι «Τα Πατριαρχεία Αλεξανδρείας και Αντιοχείας, φορείς μιας θεολογίας αιώνων αγιότητας ... έχουν την ίδια ψήφο στην Κ.Ε. του Π.Σ.Ε. με τον αντιαλκοολικό αντιπρόσωπο του «Στρατού της Σωτηρίας», μιας «εκκλησίας» δηλ.... που οι αντιπρόσωποί της δηλώνουν συνήθως αποχή από συζητήσεις σχετικές με το Ποτήριον της Ευχαριστίας, επειδή στις δικές τους συνάξεις, το έχουν καταργήσει, αφού είναι αντιαλκοολικοί». (Γιανναράς Χρ. ανωτ. σ. 200).
δ. Με την ανοχή μας και εφόσον νομίζουμε (παραμένοντες εταίροι του Π.Σ.Ε.), ότι μπορούμε να έχουμε «ενότητα» (γρ. αδελφότητα) με αιρέσεις, με ουσιαστική διαφοροποίηση από την ορθόδοξη αγιοπνευματική μας παράδοση, επικυρώνουμε την αδιαφορία μας για την μοναδική αλήθεια, τη Μία Αγία, Καθολική και Αποστολική Εκκλησία», γεγονός, που εγγίζει, είτε το θέλουμε είτε όχι, την προδοσία της Αλήθειας της Εκκλησίας μας!!!
Κατόπιν αυτής της καταπτώσεώς μας, να συρόμεθα σε πράξεις και ενέργειες εναντίον της Αληθείας της Πίστεως και Ζωής της Εκκλησίας μας διερωτάται κανείς· ποιοι λόγοι ή ποια κίνητρα εκίνησαν την γλώσσα του Μακαριωτάτου να δηλώνει στο Δελτίο Τύπου της Ι. Συνόδου ότι «Η Εκκλησία της Ελλάδος συνεχίζει να μετέχει στον θεολογικό διάλογο με πνεύμα αγάπης, διακρίσεως και προπαντός εμμονής στην Ορθόδοξη Παράδοση της Εκκλησίας μας». Έχει λησμονήσει άραγε τι σημαίνει διάκριση και τι σημαίνει Ορθόδοξη Παράδοση;
Δεν αποκλείεται!!!

Σημ. Όλα τα παραθέματα του παρόντος κειμένου έχουν ληφθεί από το βιβλίο του καλού θεολόγου **Παναγιώτη Σημάτη**, με τίτλο **Διαχριστιανικοί και Δια-θρησκειακοί Διάλογοι**. Έκδ. ΤΗΝΟΣ, ΑΘΗΝΑ 2003 (Πηγή: "Ορθόδοξος Τύπος" 19/11/2004)